

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W. W. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa A. Z.-C. i R. C.

przeciwko W. W.

o zapłatę, zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 stycznia 2016 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

**1. oddala zażalenie;**

**2. oddala wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania  
zażaleniowego.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił wniesioną przez pozwanego W. W. skargę o wznowienie postępowania w sprawie z

powództwa A. Z.-C. i R. C. zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 września 2014., sygn. akt V Ca [...].

Pozwany jako podstawy wznowienia podał okoliczność, że w składzie Sądu Okręgowego orzekał sędzia Sądu Rejonowego, który nie był oddelegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym (art. 401 pkt 1), i okoliczność, że został pozbawiony prawa do obrony (art. 401 pkt 2 k.p.c.), gdyż Sąd powołał biegłego nieposiadającego odpowiednich kwalifikacji, sugerował mu kierunek i zakres opinii oraz zlecił ocenę zagadnień prawnych, a ponadto nie uwzględnił wniosku pozwanego o zmianę biegłego.

Odrzucając skargę o wznowienie postępowania Sąd Okręgowy przyjął, że nie jest ona oparta na ustawowych podstawach wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.), gdyż żadna z okoliczności podniesionych przez skarżącego nie wyczerpuje przesłanek wznowienia. Aktu delegowania nie dołącza się do akt sprawy, wobec czego nie można stwierdzić, jakoby skład Sądu Okręgowego, który wydał wyrok z dnia 5 września 2014 r., był sprzeczny z prawem. W okolicznościach sprawy nie można też stwierdzić, jakoby powołanie biegłego skutkowało pozbawieniem możliwości obrony praw przez stronę postępowania.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 18 czerwca 2015 r. Zarzucił w nim naruszenie art. 328 § 2, art. 410 § 1 i art. 401 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. pozwany dopatruje się w tym, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia ma nie odpowiadać wymaganiom wynikającym z tego przepisu. Biorąc pod uwagę, że art. 328 § 2 k.p.c. stosuje się do postanowień tylko odpowiednio (art. 361 k.p.c.) oraz że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia zawiera wskazanie motywów, na których oparł się Sąd Okręgowy, należy uznać, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest bezzasadny.

W ocenie skarżącego naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. polegało na tym, że Sąd Okręgowy przekroczył granice wstępnego badania skargi o wznowienie i odrzucił ją z przyczyn, które mogłyby uzasadniać jej oddalenie, gdyż rozpatrywał nie tylko to, czy skarga jest oparta na ustawowych podstawach, ale także to, czy powołane w niej podstawy w rzeczywistości wystąpiły. Naruszenie zaś art. 401 k.p.c. miało

wynikać z tego, że Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż pozbawienie prawa do obrony nie stanowi podstawy do wznowienia.

W judykaturze i literaturze rzeczywiście rozbieżności wywołuje kwestia, czy sąd badający dopuszczalność skargi o wznowienie (art. 410 § 1 k.p.c.) rozważa tylko to, czy podana w skardze podstawa wznowienia odpowiada jednej z podstaw, które przewidziane są w kodeksie postępowania cywilnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2007 r., III UZ 9/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 303 i z dnia 25 listopada 2011 r., II CZ 86/11, niepubl.), czy też także to, czy podana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48 i z dnia 20 maja 2011 r., III CO 5/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 21).

Rozstrzyganie tych rozbieżności nie jest jednak konieczne na potrzeby oceny prawidłowości zaskarżonego postanowienia z dnia 18 czerwca 2015 r., a tym samym rozstrzygnięcia o zasadności zażalenia pozwanego. Odrębna przyczyna odrzucenia skargi o wznowienie pozwanego wynika bowiem z faktu, że została ona wniesiona po upływie trzymiesięcznego terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. W wypadku podstawy w postaci udziału w składzie osoby nieuprawnionej (art. 401 pkt 1 k.p.c.) termin ten biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o tej podstawie, a w wypadku podstawy w postaci pozbawienia strony możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.) – od dnia, w którym strona dowiedziała się o wyroku. Z akt sprawy V Ca [...] wynika, że wyrok z dnia 5 września 2014 r. został doręczony pozwanemu w dniu 3 grudnia 2014 r. W tym też dniu rozpoczął dla niego swój bieg termin do wniesienia skargi w odniesieniu do obu powołanych przezeń podstaw. Ze skargi o wznowienie wniesionej przez pozwanego wynika bowiem, że o tym, iż w sprawie miał orzekać sędzia Sądu Rejonowego, który nie miał odpowiedniej delegacji do Sądu Okręgowego, pozwany dowiedział się z treści wyroku, a jako dowód tej okoliczności powołał sam wyrok. Dzień doręczenia pozwanemu wyroku z dnia 5 września 2014 r. stanowi także dzień, w którym pozwany najpóźniej dowiedział się o tym wyroku i jego treści. Termin do wniesienia skargi o wznowienie opartej na podstawach powołanych przez pozwanego w tych okolicznościach upłynął więc w dniu 3 marca 2015 r. Skoro pozwany wniósł skargę w dniu 11 maja 2015 r., to

należy uznać, że została ona wniesiona po terminie i jako taka podlegała odrzuceniu (art. 410 § 1 w zw. z art. 407 § 1 k.p.c.).

Bezprzedmiotowe jest w związku z tym także ustosunkowywanie się do zarzutu naruszenia art. 401 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 i art. 406 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego został oddalony wobec faktu, że odpowiedź na zażalenie została wniesiona po terminie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2014 r., III SK 38/13, nie publ.).